

„Magával ragadó, hátborzongató irodalmi utazás.”

– Oprah Daily –

VALAKI MEGGYILKOLT ENGEM

*fine
selection*

KATIE WILLIAMS

KATIE WILLIAMS

VALAKI
MEGGYILKOLT
ENGEM

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Fiának és Franknek,
Klónoználak benneteket, ha lehetne.*

1

MÁR ÖLTÖZKÖDNÖM KELLETT VOLNA A PARTIHOZ, a meggyilkolásom óta először. Ehelyett a lefolyóval babráltam, amelyen csak lassan folyt le a víz, így a kád szappanhabos és koszfoltos maradt. Tehát nem voltam felöltözve; sem cipő, sem fülbevaló, sem alsónemű nem volt rajtam. Valójában meztelen voltam, ott kuporogtam a kádban, és egy kitekert kampóval nyúláltam a lefolyóba, egy másik nőtől származó hajcsomó után kutatva.

A kampó végigkarcolta a lefolyó falát, újra végigkarcolta, aztán (megvagy!) beleakadt valami puhába.

– A nadrág már rajtam van! – szólt be Silas az ajtón keresztül.

Hangjára a kampó megcsavarodott az ujjaim közt, és a vége egy kisebb adag trutumóval együtt bukkant fel. Szitkozódtam.

– Már a zokni is! – jelentette.

Ismét leengedtem a kampót. Vajon ostobaság volt sajnálatot éreznem a fürdőkád iránt, amiatt, hogy benne volt, aztán pedig lefolyt belőle az a sok víz? Bizonyára az után a sok mosás után, ami benne lezajlott, elvárja szegény, hogy használat után megtisztítsák.

– Már a nyakkendőmet kötöm! – mondta Silas. – Csak egy perc. Inkább kettő.

Ilyen volt Silas. Mindig is ilyen volt. Amikor késésben vagyunk, készülődés közben mindig bejelent minden egyes mozzanatot. Ilyenkor ketyegő öltözködőóra lesz belőle, a férjemből.

– Épp jövök ki a zuhany alól! – kiáltottam vissza.

Valójában semmi ilyesmit sem csináltam. De már majdnem megvolt. Éreztem azt a kis szívó ellenállást, ahogy fel- és kifelé húztam a kampót. És végre itt volt, egy sötét hajcsomó, amely csillogott a sok szappantól. Akkora volt, mint egy egér. Megpiszkáltam a kampó végével. Az én hajam volt.

Nem az én hajam volt.

Az ő haja volt.

Kopogtak.

Silas kinyitotta az ajtót, mielőtt reagálhattam volna.

– Wheeze¹! Minden rendben itt bent?

Sosem szokott ilyesmit csinálni, mármint rám rontani. De úgy döntöttem, hogy szó nélkül hagyom, legalábbis egyelőre, legalábbis ma estére, mert tudtam, hogy aggódik, mindig aggódik. És mindig óvatosan bánt velem, annyira óvatosan, mintha egy vízzel színültig töltött pohár lennék, amelyet neki kell teremről teremre körbehoroznia, miközben hiába keresi azt, aki az italt kérte. De aztán volt olyan idő is, amikor az aggodás miatt egyáltalán nem volt óvatos, valójában épp ellenkezőleg, mint például most az ajtóval.

Silas beljebb hajolt. Eltartott egy percre, amíg észrevett a kádban a kibányászott hajcsomóval a kezemben. Mi mást lehetett erre mondani, mint azt, hogy „Pfuj!”.

¹ A Louise név becéző formája. Főnévként jelenthet okos, szokatlan tervet, ötletet, trükköt.

– Ez nem az én hajam – mondtam neki. És tényleg nem az volt. Abban a pillanatban, hogy hazajöttem a kórházból, elmentem a fodrászhoz, és levágattam hosszú hajamat a tarkóimig. Az, hogy egy nő tövig levágatja a haját, kifejezi, hogy az élete mennyire megváltozott. Közhely? Bizonyára. De én nem ezért csináltam. Azért tettem, mert szerettem érezni, ahogy jár a levegő a nyakam körül.

– Nem is az enyém. – Silas végigsimított a fején, miközben megvillantotta a fogait.

Valamikor nagyon régen Silasnek olyan hosszú volt a haja, hogy a vállát verte, elég hosszú ahhoz, hogy eldugítsa a lefolyót, és elég hosszú, hogy szex közben az arcomba lógjon. Most rövid haját viselt, és bizonyos szögből, bizonyos fényviszonyok mellett látni lehetett, ahogy a fejbőrén megcsillan a fény.

– Ez az ő haja – folytattam. – Az első feleségedé. Micsoda barbár lehetett! Volt neki egyáltalán hajkeféje?

Silas mosolyt erőltetett az arcára. Tudtam, hogy nem szereti, ha az „első feleségével” viccelődöm, de nem tudtam türtőztetni magam. Majd abbahagyom, ha tudom.

– Oké – felelte. – Szép munka. De nem gondolod, hogy...?

– Tudom, tudom, épp öltözködni készülök.

Silas lenézett rám, aztán elfordította a tekintetét, nekem pedig eszembe jutott a saját meztelenségem. Amióta a bizottság visszahozott, tudatában voltam a saját testemnek, úgy, ahogyan azelőtt soha, még a terhességem idején sem. Nem annak voltam tudatában, hogy néz ki a testem, mi mindenre képes, vagy milyen részekből áll, hanem annak, hogy *van*, magával a ténnyel. Most is érzékeltem: a fülcimpámat, a kidudorodó köldökömet, az ujjbegyem barázdáinak kanyarulatait. A saját testemben voltam. Én voltam a saját testem. Életben voltam. Olyan izgatót és a végletekgig feldobott voltam, mintha

feltöltöttek, csordultig töltöttek volna. Csak álltam ott, miközben az utolsó vízcseppek gördültek le rólam.

– Csak tudod, Travis furcsán viszonyul a partikhoz – jegyezte meg Silas. Travis a kollégája, akinek születésnapja volt, mégpedig kerek évfordulás. A harmincadik? A negyvenedik? Nem emlékeztem rá, hányadik. – Mindenkitől elvárja, hogy időben érkezzen, mintha a parti valamiféle munkahely volna.

– Nos – mondtam, de úgy értettem: *Hát nem az?*

Silas a kezét nyújtotta, hogy segítsen kiszállni a kádból.

– Hé! – Felemelte a kezemet a szája közelébe, mintha meg akarná csókolni. – Lemondhatjuk.

– Nem tehetjük meg.

– Maradhatunk itthon, és nézhetünk egy filmet. Pizzát is rendelhetünk. Bármit csinálhatunk.

– Úgy érted, hogy bármi olyat, amit a meggyilkolásom óta minden este?

Silas arca összerándult. „A meggyilkolásom” – ez volt a másik, amit utált hallani tőlem.

– Én csak azt mondom, hogy ha a parti túl sok neked... – kezdte.

– Nem túl sok.

– Vagy túl korai...

– Ne csinálj belőle nagy ügyet! Ez csak egy parti.

Hozzám hajolt, hogy finoman megcsókoljon. Visszacsókoltam úgy, ahogy nem várta – hosszan és mélyen. Az ajkai ismerősek voltak, és kissé repedezettek, közvetlenül mögöttük pedig erős fogak sorakoztak.

Hátrahúzódtam.

– El akarok menni a partira.

– Hiszek neked – felelte a csóktól meglepetten.

Csipogott a telefonom.

– Megjött a bébiszitter.

Amíg Silas lement a földszintre, hogy beengedje Preetit – aki sültkrumpli-morzskákat szokott hagyni a mártogatásban, és fotókat készített rólam, hogy elküldhesse őket a barátainak –, én felöltöztem. Előhúztam egy harisnyát, és kibogoztam. *Tényleg* el akartam menni a partira; ez volt az igazság. Meggyilkoltak, de most élek. Mindenben részt akartam venni, a legapróbb kis dologban is. Addig akartam enni, amíg a kanalam eléri a levesestányér alját. Érezni akartam, ahogy a levegő simogatja a tarkómat. Nevetni akartam, kefélni, és kiszedni a dugulást a kádlefolyóból. Érezni akartam a harisnya érintését ezeken a lábakon.

A fenébe! A körmöm kiszakította a pókhálóvékony harisnyát. Gombócba gyűrtem, és leejtettem a kisbabára, aki a hordozóban feküdt a szőnyegen a lábamnál. Nova a szájához vette a harisnyát, és szopogatni kezdte az egyik lábfejet. A szekrényhez mentem, és elővettem inkább egy nadrágot, magamra rángattam, és belefűztem egy övet. És íme, ott feküdt a szekrény aljában a zöld vászontáska, az, amelyiket az edzőterembe hordtam magammal. Be volt pakolva, még a cipzár is be volt húzva. Nova halk hangot hallatott a hátam mögött. Valami gügyögő hangot. A harisnya egyik lábfeje már teljesen a szájában volt. Szégyenérzet futott végig a gerincemen. Harisnya: fulladásveszély! És épp én adtam oda neki. Gondolkoznom, figyelnem és vigyáznom kellett volna.

– Sajnálom, Pocok. Ezt most el kell vennem tőled.

Kikaptam a kisbabát a hordozóból, és elvettem tőle a harisnyát, ami már nedves volt a nyálától. Olyan nagy volt már, a nagylány, az

aranyos kis Pocok, két egész nyalábnyi. Kilenc hónapos. Ugyanannyi időt töltött a testemen kívül, mint bennem. (Nem bennem.) Most, hogy nem volt nála a harisnya, Nova fészkelődni kezdett a karomban. Aztán hirtelen sírva fakadt, teli torokból, mintha ez volna az egyetlen szenvedélye a világon.

A meggyilkolásom előtt Nova sohasem sírt, legalábbis nem sokat, igazából semennyit. Sokféle más hangot adott ki, gyakran, de ezek megnyugtatóak voltak: mormogott, cuppogott, durrogott és csetintgetett az ínyével. Ezek csodálatosak, egészen elképesztőek voltak, mint valami kis rejtegetnivaló, rózsaszín titok. Az biztos, hogy néha nyűgösködött, leginkább alvás közben, mintha valami bosszantotta volna álmában. Ilyenkor a kis arca összeráncolódott, és úgy nézett ki, mint egy darab rongy, amit a markunkban összegyűrünk. Viszont sohasem sírt. Mindenki azt hangoztatta, hogy *a kisbabák sírnak*. Novát kivéve: ő nem sírt. Egészen addig, amíg el nem tűntem előle, aztán újra fel nem bukkantam hónapokkal később, mintha a létező legfélelmetesebb bújócskát játszanám vele. Most minden alkalommal sírni kezdett, ha a karomba vettem; csak sírt, és semmi más hangot nem adott ki.

Silas visszajött, és felvonta a szemöldökét az ordító kisbaba látán. A szégyenérzet újra végigfutott a gerincemen, ezúttal mint egy áramütés: nyitva hagytam a szekrényajtót a hátam mögött, a zöld vászontáska pedig ott a földön, és ha Silas átnézne a vállam fölött, biztosan... hátraléptem, és a sarkammal belöktem a szekrényajtót.

– Add ide! – Silas odalépett mellém, karját kitarva. – Addig felvehetsz egy blúzt.

– Úgy gondoltam, így megyek a partira.

– Boldog születésnapot, Travis! – Kinyújtotta a karját. – Add ide!

Silas nagyszerű ember, ebben mindenki egyetért. Értelmes, és jó döntéseket hoz. Mégsem adtam oda neki a kicsit. Ehelyett a baba fölé hajoltam. Erre még jobban elkezdett ordítani, most, hogy teljesen körülvette az általa leginkább utált személy, vagyis én. A feje búbjához nyomtam az arcomat, oda, ahol a csontok már végleg összeforrtak, hála az égnek, hála istennek. Amikor Nova megszületett, aggódtam, mi lesz, ha a hüvelykujjammal esetleg belenyúlok a kutacsába, mint a fiú tette a szilvával a gyerekmondókában. Félttem, hogy véletlenül rálépek a mellkasára, és az összeroppan, mint egy borospohár kelyhe. Többé már nem tartottam ezektől a dolgoktól, most, hogy már ismerem az összes többi módot, ahogy biztosan cserben fogom őt hagyni.

– Semmi baj – szóltam hozzá. – Semmi baj, Pocok. Sss! – Silashöz fordultam: – Biztos még mindig kórházzagom van, amiatt sír. A kutyák és a kisbabák kiszagolnak dolgokat, nem?

– A kutyák és a méhek – felelte Silas. – Ha félnek.

– Mitől félnek a kutyák és a méhek?

– Nem ők félnek, hanem kiszagolják, ha félnek tőlük.

– Akkor bizonyára a kisbabák is megérik a kórházzagot.

– Szerintem mindegyikük volt már ott. – Silas vigyázott, hogy gondolatai ne tükröződjenek az arcán, de én tudtam, mi jár a fejében: már három hónapja hazajöttem, és ami kórházzagom volt, az már rég elenyészett.

Silas összeráncolta a szemöldökét.

– Wheeze...

– Nincs semmi baj – mondtam gyorsan, mielőtt még folytathatta volna. – Nem baj, ha sír. Tényleg. – Betettem a kicsit a hordozóba, ahol tüstént elhallgatott.

– Nézd, már abba is hagyta.

– Biztos vagy benne, hogy el akarsz...

– Elmegyünk a partira. – Magamra kaptam egy blúzt, és elkezdtem begombolni, minden gombnál csettintve egyet az ujjammal, hogy lássa, komolyan gondolom. – Vidd le a babát Preetihez! Egy perc, és én is ott leszek.

Amint meghallottam, hogy Silas elindul lefelé a lépcsőn, visszamentem a szekrényhez. A táska még mindig ott volt. Hol máshol lett volna? Elhúztam a cipzárt néhány hüvelyknyire, annyira, hogy éppen kilátszott az edzős ruhám. Mélyen a ruháim alatt elrejtve ott volt az útlevelem, a tb-kártyám és még néhány szükséges holmi: egy nyaklánc, amit nyolcéves koromban kaptam aputól, valamint egy boríték, benne Nova köldökzsinórjának összeszáradt maradványaival.

Amikor először pakoltam be ebbe a táskába – Nova születése után néhány héttel –, azt mondogattam magamban, hogy nem is akarom elhagyni a családomat. A táska összepakolása csak egy módszer volt arra, hogy kezeljem a megnevezhetetlent, azokat az érzéseket, amelyeket nem éreztem, a rettegés imbolygó foglalatát, aminek a helyén az anyai érzésnek kellett volna lennie; annak az állandó, gondoskodó örömmek, amit biztosra vettem, hogy érezni fogok. A táska összepakolása megnyugtató, a ruhák szabályos összehajtogatása, a kincsek elrejtése, és hogy az egész fölött behúztam a cipzárt. Azóta meggyilkoltak és klónoztak, megsemmisítettek és újra létrehoztak. És most annak láttam a bepakolt táskát, ami valójában volt: egy hajszálon múlt balesetnek, egy majdnem elcseszésnek, egy szörnyű, szörnyű hibának. Az én Novám. Az én Silasöm. Hogy is gondolhattam arra, hogy elhagyom őket? Beljebb löktem a szekrénybe a táskát, és becsuktam a szekrényajtót. Majd holnap kipakolok. Silasnek sohasem kell megtudnia.

Most ott várt rám a földszinten. Visszamentem a fürdőszobába szempillaspirálért és rúzsért. A púder! A púderecsét megállt a kezemben, ahogy az államhoz tartottam, és a tükörbe bámultam. Egyre közelebből és közelebből figyeltem az arcomat, míg végül az orrom hozzáért a tükörhöz.

– Itt vagyok – mondtam magamnak. – Itt vagyok, és elmegyek egy partira.

IDEGENEK

A MEGGYILKOLÁSOM ELŐTTI ÉV VOLT AZ, amikor idegenek felismertek. A jelenség a terhességem elején kezdődött, amikor Nova még csak rejtett domborulat volt a pocakomban. Az emberek az utcán megbámultak, sőt még utánam is fordultak, ahogy elhaladtam mellettük. A jegyellenőrök rám mosolyogtak, és így szóltak: „Üdv újra itt!” A pincérek az állukat kopogtatva kérdezgették: „Honnan ismerem önt?” Ez számomra is rejtély volt. Egy maréknyi távoli rokonom költözött volna a környékre? Vagy valamelyik újonnan felfedezett színésznőre hasonlítok?

Aztán egy délután, a terhességem második trimeszterének közepén, a főnököm, Javier megjelent a házunknál, teljesen felpörögve, még a bajusza is rángatózott.

– Javi, mi a csudát keresel itt? – kérdeztem, miközben kiléptem a tornácra.

Megragadta a vállamat. Még sohasem láttam ilyennek. Javi mindig fesztelen volt, laza és mosolygós. A vezetői stílusához tartozott, hogy bókokat küldött utánunk az irodája nyitott ajtajából.

Ott a tornácon Javi mintha más ember lett volna: tágra nyílt szemmel és az állkapcsát megfeszítve állt előttem. A belvárosban járt – mesélte –, és valakinek a telefonján a szeme sarkából látott egy tudósítást a gyilkosság egyik áldozatáról. Összetévesztett vele. Nem tudott szabadulni attól az érzéstől, hogy mégiscsak én vagyok az, még azután sem, hogy jobban megnézte, és látta, hogy a nő arca csak hasonlít az enyémhez, és teljesen más a neve is. Látni akart élőben, mondta. Aztán a kezével kétoldalt szorosan megfogta a fejemet, és megkönynyebbülten sóhajtott, mintha attól tartott volna, hogy a tenyerei egyszerűen áthatolnak a koponyámon, és végül összecsattannak.

Ez volt hát a rejtély kulcsa. Ez volt az a nő, akinek az arcára emlékeztetett az arcom: a város különböző pontjain meggyilkolt nők egyike. A többi áldozathoz hasonlóan ő is gyakran szerepelt a hírekben, és az ő cipője is szép rendben volt letéve a holtteste mellé, mintha arra várna, hogy ismét belebújjon.

Miután Javi elment, ott álltam az előszobában a tükör előtt, kike-restem a nő fényképét a telefonomon, és elkezdtem összehasonlítani az arcunkat, két sápadt, ovális arcot két üveglapon. Mindketten harminc körüli, sötét hajú, fehér nők voltunk. Ugyanakkor ő szebb volt nálam, ez a meggyilkolt nő, ez a Fern: az arca ragyogó, míg az enyém fakó; az övé finom vonalú, míg az enyém elnagyolt; az övé arányos, míg az enyém szabálytalan. De lassanként, ahogy a fejemet egy bizonyos szögben elfordítottam, és a szememet pont megfelelően húztam össze, kezdtem megérteni, mit láttak az idegenek: azt, hogy tényleg hasonlítunk egymásra.

Ráöntöttem a hajamra egy doboz lilásvörös hajfestéket. A festék égésnyomhoz hasonló, rózsaszín csíkot hagyott végig a hajam tövénél. A helyzet egy fíkarcsnyit sem változott. Továbbra is megállítottak az utcán ismeretlen emberek. Továbbra is rám sandítottak, és az ujjukkal

az állukat kopogtatták. Még mindig nem tudtak hová tenni. Megtanultam, hogy ilyenkor ott kell állnom, és meg kell várnom, amíg végigpörgetik a fejükben az összes általános iskolás osztálytársuk és az időjárás-jelentést ismertető hölgyek arcát. Ilyenkor rájuk mosolyogtam, és így szóltam: „Csak hasonlítok valamelyikükre.”

2

AZTÁN MÁR OTT VOLTAM A PARTIN, egy gyengén megvilágított, ismeretlen nappaliban, ahol a teamécsesek és a bútorápoló illata ködbe burkolta a szobát. Dübörgő zenét akartam ismeretlenekkel és tánccal. Ehelyett egy borozgatós-bájolgós-csevegős eseményen találtam magamat. A vendégek körülöttem forogtak. Volt, aki megérintette a karomat, és volt, aki nem. Kettesével-hármasával körém gyűltek, mintha egy tál puncs, egy tálca sajt vagy szépen összehajtogatott kupac szalvéta volnék. Hónapok óta nem volt ennyi ember körülöttem. Megijesztett a felém irányuló figyelmük, a véletlen szemkontaktusok és a mormogás, amely akár az én nevem is lehetett. Még azt is hallani véltem, hogy valaki azt a dalocskát dúdolja, amelyiket a gyerekek a tapsolós játékaikhoz szoktak énekelni:

*Edward Early, Edward Early a parkban lesben állt,
Edward Early, Edward Early elkapta Angelát.
Fernt egy kocsiba betette,
Jasmine az utcán maradt,*

*Lacey-t a körhintán pörgette,
Louise mezítláb maradt. Louise mezítláb maradt.*

Silast kerestem a szememmel, aki – bár korábban annyira aggódott értem, és akkora hűhót csapott körülöttem – most eltűnt a szemem elől. Fogalmam sem volt, hogy hová. Nos, ez nem teljesen igaz. Szinte biztos voltam benne, hogy kisurrant dohányozni a hátsó udvarra Travisszel. Kimenekültem a konyhába, és találtam ott valami lila lötytyöt, amiből tölthettem a poharamba.

Amikor hátrafordultam, láttam, hogy a vendégek megint rám találtak. Négyen voltak: Travis barátnője (akit magamban csak „Máris Spicces”-nek hívtam), egy párocska, akik olyan szorosan simultak egymáshoz, mintha máskülönben eldőlnének, valamint egy magányos nő, aki folytonosan szipogott, és nem tudtam eldönteni, hogy azért, mert náthás volt, vagy azért, mert a rosszállását akarta kifejezni.

Voltak olyanok, akik tiltakoztak a replikációs bizottság tevékenysége ellen, vagy vallási okokból, vagy pedig a tavalyi botrányok miatt. Aztán meg voltak olyanok, akik kimondottan az én személyemet kifogásolták, akik úgy gondolták, hogy nem érdemlem meg, hogy visszahozzanak, mert amúgy ki is vagyok én? Egy senki, egy ismeretlen. Inkább a kedvenc énekesükre vagy a kedvenc nagymamájukra kellett volna esnie a választásnak.

– Lou! – kiáltott oda Máris Spicces, akinek a nevéhez híven az orra és arca már vörös volt. – Úgy örülünk, hogy itt vagy!

Nem tudtam biztosan, mit ért azalatt, hogy „itt”: a partit vagy azt, nos, hogy életben vagyok. A valódi nevére sem emlékeztem. Felemeltem a poharamat, és így szóltam:

– Boldog születésnapot Travisnek!

– Nem – ellenkezett az összesimuló párocska egyik tagja –, boldog születésnapot *neked!*

– Ó, ez nem az én születésnapom – tiltakoztam.

– Bizonyos szempontból az, vagy nem? – erősködött a párocska másik tagja.

– Hívhatnánk, mondjuk, *újjászületés*napnak – folytatta az első. Kivette a borosüveget a kezemből, és a magasba emelte. – Boldog újjászületésnapot neked! – Húzott egyet az üvegből.

– Igyunk csak Loura! – szólt közbe Máris Spicces, miközben figyelmeztető pillantást vetett a barátaira. Kinyújtotta a kezét, és megérintette a karomat. – Rendben, barátaim? Loura?

– Loura! – kiáltották kórusban, kissé rekedt hangon.

Viszonzásul én is felemeltem a poharamat. Mindenki éljenzett.

– Akkor hát mondd el! – kérte a férfi, amint az éljenzés elhalt.

– Mondjam el? – kérdeztem vissza.

– Hogy milyen volt!

– Hogy milyen volt?

– Megszületni, természetesen!

Máris Spicces rászólt a férfirra, de azért nem állította le, és a karomat sem engedte el.

– Gyerünk! – sürgetett. – Én nem emlékszem a *saját* születésemre. Te emlékszel a tiédre?

– Persze hogy nem! – vágta rá Máris Spicces. – Még kisbaba voltam.

– Nos, *ő* nem – mutatott felém a férfi az ujjával. – Ő... ő épp olyan volt, mint most.

Elnéztem mellettük, a szememmel Silast keresve, aki még mindig nem került elő. A vendégek olyan fürkésző pillantással bámultak rám, ami csak az ittas emberre jellemző, bizonytalan, mégis határozott

nézéssel. A menekülést fontolgattam. Odakiálthatnék nekik valami kifogást menet közben, mint például: *Mosdó! Vagy Csöngettek! Vagy Fred!* Ki az a Fred?

Aztán eszembe jutott valami más. Azt gondoltam: tudni akarják, milyen volt? Azt akarják, hogy elmeséljem? Akkor hát meséld el nekik! Így hát hozzákezdtem.

– Az első emlékem az, hogy valami zúg a fülemben, amiről akkor azt hittem, hogy víz.

A vendégek egymásra néztek, majd vissza rám.

– Víz – ismételte meg egyikük alig hallhatóan.

– Hogy miféle víz, azt nem tudtam. A saját vérem? A mosogatóvíz lefolyóban? A lét és nemlét óceánjának hullámai? Kiderült, hogy egyáltalán nem víz. Nem víz volt, amit hallottam, hanem a bőröm egyik része dörzsölődött egy másik részéhez: a tenyeremmel dörzsöltem elől a combomat. Ez volt az a pillanat, amikor felfogtam, hogy van tenyerem! És combom is van!

Nevettek. Talán az volt mulatságos, hogy valakinek van teste. Vagy talán az, hogy ez a test az enyém, ez a kar is, amit Travis barátnője még mindig nem volt hajlandó elengedni; talán lelkes volt, talán csalódott, talán mindkettő, hogy ugyanolyan a tapintása, mint bármely más karnak.

– Amikor kinyitottam a szemem – folytattam –, biztos voltam benne, hogy az elejétől kezdve víz alatt voltam. Minden homályos vagy maszatos volt, maszatos és homályos. Ezt gondoltam magamban: *Jött valaki, és összeturmixolta az egész világot.* De aztán, amikor pislogtam egyet, rájöttem, hogy csak a könnyeim miatt volt. Csak a könnyeim miatt láttam masszának a világot. A másik jellemző, amiről felismerem, hogy azok a könnyeim, hogy lefelé gördültek az arcomon.

– Te sírtál?

– Csak látszólag. Az orvosok telenyomták a szememet mindenféle folyadékkal, hogy nedvesen tartsák a szaruhártyámat. Miután pislogtam egyet, már mindent élesen láttam.

– És mit láttál?

– A férjemet és a gyerekeimet. *Silas* sírt. De hát *Silas* mindentől sírva fakad: sírva fakad, ha lát egy hitelkártyareklámot, vagy az út szélére kidobott bútorokat, sír a *puszta gondolattól* is, hogy a nagymamája levest főz.

Ezen jót kuncogtak; azon, hogy a kollégájuk, a mindig higgadt *Silas* elsírja magát, ha a nagymamája levesére gondol.

– Megismerted őket? – kérdezte valaki.

– Hát persze hogy megismertem. Még megvoltak az emlékeim. Máskülönbén mi lettem volna? Nem én. Csak egy test. Csak egy nagy rakás massa.

A vendégek ismét nevettek, ezúttal kényszeredetten. Már *Spicces* ránézett a kezére, amely még mindig ott pihent a karomon, de aztán továbbra is ott tartotta. Lehet, hogy később az este folyamán összedörzsölte az ujjai hegyét, és érezte, úgy fog hazamenni, hogy magával visz belőlem egy kis darabot, egy foszlányt; közben valójában csak saját magát érezte saját magán.

– Mire emlékszel még?

– Emlékszem az illatokra és a szagokra. Éreztem a kórház szagát: a fertőtlenítőt, a matracom műanyag borításának a szagát, aztán valaki az ebéd után kiáltott. Éreztem a *Silas* által használt arcszesz illatát. Citrom és zöld levelek illatát.

– Tehát a családod illatát érezted.

– Igen, a családomét.

Ezek hallatára a vendégek arcán még szélesebb mosoly terült el, és egyszerre kortyoltak bele a borukba.

Máris Spicces végül elengedte a karomat, hogy aztán átölelje saját magát. Ez a történet megvígasztalta őket. A feledés hona, ahonnet jöttünk, és ahová megyünk, stb. Hinni akarták, ahogy mindenki, hogy amint elsiratták őket, és leeresztették a földbe a koporsójukat, ha egyszer majd kinyitják a szemüket, bármi is következzenek utána, a családjuk lesz az első, amit megpillantanak.

A többit nem mondtam el nekik. Nem lett volna illendő egy partin. Nem szóltam nekik a katéterről, amit kihúztak a lábam közül; az orvosnő állán lévő májfoltról, amely úgy sötétlett a púder alatt, mint napfogyatkozáskor a nap az égen; Silas hangjáról, ahogy azt kérdezi: „Tud majd...”, és a távolból jövő felismerésről, hogy rólam beszél. *Ki tud majd mit?*

Nem szóltam nekik a fájdalomról, amely nem olyan áttetsző és üveghegyű volt, mint amilyennek az ember elképzei, hanem nyughatatlan és alakatlan és bekötözhetetlen, mint egy csúnyán összeégett nyelv, mint egy lyuk a szádban, ahol valamikor a nyelved töve volt.

Nem beszéltem nekik arról a megaláztatásról, ahogy arra ébredtem, hogy egy orvoscsapat bámulja és kitárgyalja – részletesen és nagy vonalakban is – a nemi szervem pontos formáját.

Nem szóltam nekik arról az időszakról sem – amelyre nem szeretek visszagondolni –, amikor Gert bejött a kórterembe, valami fickóval együtt, aki a replikációs bizottságtól érkezett, és aki folyton az öltönye ujját igazgatta, mintha nem szeretné, ha valaki meglátná a csuklóját. Leültek két székre az ágyam mellé, és Gert elmondta, hogy az is vagyok meg nem is, akinek gondolom magam. Az a nő meghalt, magyarázta. Megölték, bökte ki végül a fickó a replikációs bizottságtól. Meggyilkolták – nekem ezt eddig senki sem mondta. És engem az ő sejtjeiből vett mintákból hoztak létre. Én valójában egy nőnek, az első és eredeti Louise-nak a másolata vagyok. Azonban sohasem szabad

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

másolatként gondolnom magamra, tették hozzá gyorsan. Amikor ezt mondták, a tekintetük végigpásztázta az arcomat, oda és vissza, mint egy fénymásoló fénycsóvjája.

Ez volt hát a születésem története. A vendégek kérdezgettek a halálomról is. Valójában csak az egyikük, a szipákoló nő, aki továbbra is a közelemben maradt, miután a többiek szétszéledtek. Egész idő alatt, amíg a születésemről meséltem, újra meg újra eltolta magától a nyers zöldségeket tartalmazó tálat, és a vállam fölött átnézve az arcát méregette az ablaküvegben.

– A halálomra? – kérdeztem vissza. – Ó, nem. Arra nem emlékszem.

Megérintettem a halántékomat; ugyanazzal a mozdulattal, ahogy Gert tette, amikor erről beszélt. A kórházban rúzsfolttal vettem észre Gert fogain. Nos, inkább csak egy fogán. Emiatt megkönnyebbültem; megkönnyebbültem, hogy nem is olyan menő.

– A rövid távú emlékek nem élik túl a folyamatot – magyarázta Gert, ahogy most én magyaráztam a nőnek. – Meg aztán, tudod, a trauma.

– Ó, én *tudom*. – A szívére tette egyik kezét. – Úgy értem, én *magam* nem tudom, de olvastam róla. Trauma: rémesen hangzik.

– Nos, igen.

– Szóval azt mondd, hogy egyáltalán nem emlékszel semmire? Egyetlen dologra sem?

– Egyre sem.

– Nagy kár!

A vér az arcomba szökött, a bortól. Nem a bortól.

– Szerinted nagy kár, hogy nem emlékszem a meggyilkolásomra?
– kérdeztem vissza, de úgy tűnt, hogy nem hallja a hangszínebben bekövetkezett változást.